

Pšenica.

Ziblje pšenica rumeno klasje,
ziblje, kot zlata iskrí se vsa.
Kje zdaj moja ženjica je,
da bi pšenico požet prišla?

Dosti denarja sem imel:
kupil poljé sem, ga preoral;
rad in z veseljem sem trpel,
zlato pšenico sem posejal.

Rastla lepó, zelenela je,
gledat sem hodil najlepših jo nad.
Ko pa pšenica zorela je,
legla ženjica v grobni je hlad.

Težko kot gora, kot noč temno
jad mi zdaj v mračni duši leži.
Kaj mi pšenica koristila bó,
če pa moje ženjice več ni?

Pridi mi, pridi, črni oblak!
Toča mi stéri, pobij poljé!
V duši moji vlada že mrak,
strto, pobito je moje srce.

A. Zdénčan.

Idile planinke . . .

VI.

„Kaj želiš si, mladi fant,
da dekle ti damo?
In ne vidiš, da te še
skoro ne poznamo?“

Mladič res si, zal junak,
krepka ti je roka . . .
pa povej nam, kako ti
mošnja je globoka?

Ali ti je bogat dom
in polje očinsko?
In gorica — ali ti
nosi kapljo vinsko?“

„Očka, več ne vprašajte!
Kjer sem se oglašal,
kakor mlad in zal fantič
rad sem se ponašal.

Kaj bogastva treba mi?
Trdna mi je roka,
in ljubav do Manice
v srcu je globoka.

Dajte Manico mi zdaj,
ona dota bo mi
in bogastvo in radost
v zapuščenem domi.“

VII.

„Slovo že od sveta je vzela,
odšla je v tihi samostan.
Bog ve, čemu je hrepenela
v zidovje tesno noč in dan?“

Tu zunaj svet je poln življenja,
in ona išče tihih sob?
Kdo sredi cvetja in zelenja
bi venec spletal si za grob?“

„Za upi srce rado roma
od rane zore v pozni mrak.
In kdor ne najde v svetu doma,
naprej nameri naj korak.

Kdor rože žive v srcu nosi,
pomlad in srečo in radost:
kaj naj krasote druge prosi,
dovolj mu lepa je mladost.

Vi zidate si hiše bele,
domove si postavljate,
a tje do hiše osamele
preradi pot pozabljate.

Boginja vam je zlata sreča,
in bog vaš zlati je denar,
breméni vam srca in pleča . . .
a kaj vam je bremena mar?

In kadar trudni, zasopljeni
s stranpota h grobu zajdete,
li tamkaj pokoj zaželeni
in srečo svojo najdete?

Ljudmila.